

nává-li se živnost jejím majitelem samotným nebo s nejvýše čtyřmi dělníky pomocnými. Ve zmateční stížnosti se tvrdí, že obžalovaný provozoval řeznickou živnost úplně sám bez pomocníků. K tomuto jejímu tvrzení sice přihlížeti nelze, poněvadž není opřeno o výsledky trestního řízení, za něhož ani sám obžalovaný se uvedeným způsobem nezodpovídal. Než v tom, že ani rozsudek neobsahuje v témž směru skutkových zjištění, dlužno spatřovati doklad pro to, že nalézací soud posoudil jednání obžalovaného po této stránce způsobem právně mylným, zakládajícím jeho zmatečnost podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. Rozsudkové důvody neponechávají sice nepovšimnutou obhajobu obžalovaného, podle níž jeho živnost sama o sobě nepředstavuje majetkový předmět, na něž bylo by lze vésti exekuci, odmítají ji však pouhým právně nicotným rčením, že živnost obžalovaného představuje ve smyslu § 1 zákona o maření exekuce »v každém případě« majetkový předmět, který může býti brán v exekuci. Onen nedostatek přesných pozitivních zjištění, týkajících se rozsahu živnosti obžalovaného, snaží se rozsudkové důvody nahraditi úvahou, že se nejedná jen o formu nabývání prostředků k výživě, nýbrž o »centrum živnostenské výdělečné činnosti, kde jsou také movité předměty a vznikají a existují pohledávky, které mohou býti zabaveny«, a že zejména v živnosti obžalovaného, jenž provozoval také obchod s dobytkem, jehož živnost nebyla prý tudíž »příliš úzká a malá«, mohlo se vyskytnouti něco, co by se dalo ve prospěch vymáhajícího věřitele zpeněžiti. Veškeré tyto úvahy nemohou nic změnit na tom, že řeznická živnost obžalovaného jako taková byla by vzhledem k výslovnému předpisu § 341 ex. ř. možným předmětem exekuce vnučenou správou nebo propachtováním pouze tehdy, kdyby bylo zjištěno, že ji obžalovaný provozoval s více než 4 pomocníky. V tomto směru odůvodněné zmateční stížnosti bylo tudíž vyhověti a zrušiti napadený již výrok rozsudkový jako zmatečný podle čís. 9 a) § 281 tr. ř., a zrušiti v důsledku toho i výrok o trestu a výroky s ním související. Rozhodnouti ve věci samé nebylo zrušovacímu soudu možno, jelikož v rozsudku ani v jeho rozhodovacích důvodech nejsou podle shora uvedeného zjištěny právě ony skutečnosti, jež by bylo při správném použití zákona nálezu za základ položiti. Nelze tudíž než odkázati věc podle § 288 čís. 3 tr. ř. na soud první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl.

Čís. 3139.

Za »škodu« ve smyslu § 85 a) tr. zák. po objektivní stránce jest považovati nejen všechny škodlivé změny z činu (krátké spojení elektrického proudu) na elektrickém vedení a na zařízení bezprostředně vzniklé, nýbrž po případě i náklady, vynaložené k uvedení vedení do stavu upotřebitelného, v němž bylo před změnou přivoděnou zásahem pachatelovým.

V subjektivním směru se vyžaduje úmysl způsobiti zničením nebo poškozením cizí věci majetkovou škodu, která má povstati bezprostředně vzhledem k věci, proti níž směřuje útok pachatelův; pachatel musí si býti vědom toho, že svým úmyslným jednáním onu škodu způsobuje;

nevyžaduje se však zvláštní úmysl pachatelův, směřující ku přivodění škody 200 Kč převyšující, jakmile škoda skutečně tento peníz převýšila.

Svémocné vypůjčení si věci (drátu) k spáchání jiného činu (§ 85 a) tr. zák. krátkým spojením) není krádeží (furtum usus).

(Rozh. ze dne 2. dubna 1928, Zm I 506/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zavrhl po ústním líčení zmateční stížnost pěti obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 7. června 1927, pokud jím byli stěžovatelé uznáni vinnými zločinem zlomyslného poškození cizího majetku podle § 85 písm. a) tr. zák. Naproti tomu vyhověl zmateční stížnosti obžalovaných Emila H-a a Aloisa U-a, pokud čelila proti výroku, jímž byli tito stěžovatelé uznáni vinnými přestupkem krádeže podle § 460 tr. zák., zrušil napadený rozsudek v tomto výroku o vině jakož i ve výroku o trestu a ve výrocích s tím souvisejících jako zmatečný a věc vrátil soudu první stolice, by ji v rozsahu zrušení znova projednal a rozhodl, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

I. Všichni obžalovaní podali zmateční stížnost, opřenou o důvody podle §§ 281 čís. 5, 9 a), 10 tr. ř. do odsuzující části rozsudku pro zločin veřejného násilí podle § 85 písm. a) tr. zák., obžalovaní Emil H. a Alois U. též do odsuzujícího výroku pro přestupek krádeže, opřenou o důvody zmatečnosti podle § 281 čís. 5, 9 a) tr. ř. Důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 9 a) tr. ř. jest proveden při zločinu podle § 85 písm. a) tr. zák. v tom směru, že není zjištěn zlý úmysl obžalovaných poškoditi elektrické zařízení, poněvadž prý jest pouze zjištěno, že se úmysl obžalovaných nesl k tomu, by český ples rušili. Jest pravda, že se ke skutkové podstatě řečeného zločinu po subjektivní stránce vyžaduje úmysl způsobiti zničením nebo poškozením cizí věci majetkovou škodu, jež má povstati bezprostředně vzhledem k věci, proti níž směřuje útok pachatelův. Pachatel musí si býti vědom, že svým úmyslným jednáním onu škodu způsobuje. V souzeném případě sluší tedy zkoumati, zda jest v rozsudku první stolice dostatečně zjištěno, že si obžalovaní, zamýšlejíce přerušiti proud a tím pokaziti českou zábavu, což jest jako pohnutka jejich činu v rozsudku nepochybně zjištěno, uvědomili, že svým jednáním způsobí též škodu na samém elektrickém vedení a zařízení, jež bylo předmětem jejich bezprostředního útoku. Tu sluší předem vytknouti, že rozsudek nalézacího soudu jen tuto škodu, kterou zjišťuje 372 Kč, bere za podklad objektivní stránky trestného činu, nepřihlížeje k dalším jeho škodným následkům. Z toho logicky vyplývá, že se jen k této škodě vztahují vývody nalézacího soudu, že »obžalovaní, isouce, až na R-u vesměs zámečnickými pomocníky, D. učněm u firmy B., zabývající se též správami elektrických motorů, jsou do jisté míry ve věci obeznalí, kteroužto vlastnost též vhodným postupem ke krátkému spojení vedoucím nepochybně prokázali, nehledíc ani k tomu, že sám učen D. prohlásil, že dobře ví, co je to »ein Kurzer«. Tato zjištění

nalézacího soudu jsou beze vší pochybnosti uvedena na odůvodnění, že si obžalovaní, jsouce ve věci obeznali, po případě vědouce, co to je »ein Kurzer« musili uvědomiti, že z jejich činu nutně musí povstati skutečná škoda na elektrickém vedení a zařízení. Jejich úmyslem právě bylo, aby proud byl vypnut, by elektrické zařízení bylo uvedeno mimo činnost, což nutně má za následek, že musí býti v činnost zase uvedeno a přirozeně nemůže se obejít bez výloh a nákladů. Úmysl obžalovaných ke zločinu podle § 85 a) tr. zák. jest oním zjištěním nalézacího soudu dostatečně odůvodněn a výtky zmateční stížnosti jest bezdůvodna.

Již v souvislosti s těmito vývody zmateční stížnost dotýká se též toho, že nebylo úmyslem obžalovaných přivoditi škodu přes 200 Kč, již v této výši nepřipustně popírá, a na obojím tomto základě uplatňuje důvod zmatečnosti podle § 281 čís. 10 tr. ř., žádajíc pouhou kvalifikaci činu za přestupek podle § 468 tr. zák. Podle doslovu § 85 a) tr. zák. nevyžaduje se však zvláštní úmysl pachatelův, směřující ku přivodění škody 200 Kč převyšující, jakmile škoda skutečně tento peníz převýšila, neboť v tomto (prvním) případě již tato škoda objektivně kvalifikuje na zločin skutek, spáchaný ve shora vytčeném všeobecném úmyslu poškozovacím. Pokud se výtky zmateční stížnosti dotýkají toho, že bezprostřední škodou tu rozhodnou jest pouze náklad na vyměnění pojistky a že nelze za škodu považovati náklady reparace škody, zvláště té, jež byla způsobena teprve zasáhnutím třetí osoby, jsou i tyto námitky zmateční stížnosti bezdůvodny. Po objektivní stránce dlužno za škodu ve smyslu § 85 a) tr. zák. považovati nejen všechny škodlivé změny vzniklé z činu obžalovaných na elektrickém vedení a zařízení bezprostředně, nýbrž i náklady, vynaložené k tomu, by vedení bylo uvedeno do stavu upotřebitelného, v němž bylo před změnou přivoděnou pachatelovým zásahem, pokud jen nebyly způsobeny tyto náklady protiprávním úmyslným jednáním třetích osob, které jediné mohlo by přerušiti příčinnou souvislost mezi jednáním pachatelovým a jeho škodlivými následky. V souzeném případě jsou tedy škodou i ony náklady, jež byly skutečně vynaloženy na opravu další, v rozsudku zjištěné poruchy, jež vznikla teprve pokusem správce provozu, v místním transformátoru zapnouti nový proud. Pro výtky zmateční stížnosti, že jsou tyto náklady zaviněné, není ve skutkových zjištěních rozsudku vůbec podkladu a nelze k nim proto přihlížeti. Ježto škoda pak formálně bezvadně zjištěná převyšuje 200 Kč, jest skutková podstata zločinu podle § 85 a) tr. zák. dána i s tohoto hlediska a výtky zmateční stížnosti podle § 281 písm. 9 a) a 10 tr. ř., pokud jsou provedeny po zákonu, jsou bezdůvodné. Bezdůvodnou zmateční stížnost obžalovaných, pokud čelí proti odsuzujícímu výroku pro zločin veřejného násilí podle § 85 písm. a) tr. zák., bylo proto zavrhnouti.

II. Naproti tomu nelze upřítí oprávnění zmateční stížnosti obžalovaných Emila H-a a Aloisa U-a, pokud napadá výrok, jímž byli tito stěžovatelé uznáni vinnými též přestupkem krádeže měděného drátu. Rozsudek se tu především dopouští nejasnosti, stížností právem vytknuté, pokud, opíraje se při zjištění skutkové podstaty krádeže o výpověď svědka Albina H-a, vychází z předpokladu, že svědek je zámečnickým mistrem, zaměstnaným u firmy B. Správné znění této firmy není »B.«,

nýbrž »B. a H.« a nesouhlasí též se spisy, že Albin H. je zámečnickým mistrem, zaměstnaným u firmy B., nýbrž týž udal toliko, že je »zámečnickým mistrem«, a ježto v témže svém protokolu činí různé údaje o ceně drátu jako zástupce továrny (viz slovo »wir«) nelze vyloučiti, že Albín H. není mistrem u firmy zaměstnaným, nýbrž sám spolumajitelem firmy. Této skutečnosti nelze však upřítí význam pro objektivní posouzení viny obžalovaných, vždyť Emil H. je bratrem Albína H-a, a pokud týž skutečně je spolumajitelem firmy, není vyloučena možnost, že si obžalovaný Emil H., po subjektivní stránce ani neuvědomil, že jde o věci cizí, a že je odcizil »bez přivolení oprávněného«, což by mohlo mít důležitý význam i pro posouzení subjektivního zavinění spoluobžalovaného Aloisa U-a. Významným v tomto směru je zajisté i údaj obžalovaného Emila H-a, jenž udává, že vzal drát »z domova«. Soud dále nezjišťuje, zda si obžalovaní též byli vědomi toho, že odcizili věc cennou, což se mělo státi tím spíše, poněvadž Albín H. — tudíž patrně spolumajitel firmy sám — prohlásil, že se firma necítí poškozenou a že pokládá dráty za bezcenné. Právem zdůrazňuje posléze stížnost, že rozsudek neobsahuje zjištění, zda obžalovaní jednali v úmyslu, odejmouti drát trvale oprávněnému za tím účelem, by s ním nakládali tak, jak smí činit vlastník podle svého práva vlastnického, či zda jim šlo jen o to, by si svémocně vypůjčili drát ku spáchání činu pod I. uvedeného, což by pak mohlo poukazovati k pouhému »furtum usus«, které se jako krádež podle § 460 tr. zák. vůbec netresce. Bylo proto oprávněné zmateční stížnosti obžalovaných Emila H-a a Aloisa U-a v tomto směru vyhověti a uznati právem, jak se stalo.

Čís. 3140.

Ke skutkové podstatě zločinu podle § 99 tr. zák. se nevyhledává (na rozdíl od § 81 tr. zák.) nebezpečné vyhrožování, nýbrž stačí pohrůžka jedním ze zel uvedených v § 98 b) tr. zák., tedy i pohrůžka ublížením na těle.

Otázka, zda pohrůžka podle § 98 b) tr. zák. jest způsobila vzbuditi důvodné obavy, jest quaestio mixta.

(Rozh. ze dne 2. dubna 1928, Zm I 762/27.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací závrrhl po ústním líčení zmateční stížnost obžalované do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 25. října 1927, jímž byla stěžovatelka uznána vinnou zločinem veřejného násilí nebezpečným vyhrožováním podle § 99 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnost, uplatňující důvod zmatečnosti čís. 10 — správně čís. 9 a) § 281 tr. ř., jest jednak neodůvodněna, jednak není provedena po zákonu, nevycházejíc z celého zjištěného stavu věci, jakž je povinna při správném provedení hmotněprávního zmatku. V onom směru sluší uvést, že se ke skutkové podstatě zločinu podle § 99 tr. zák. nevyhle-